

Kõrlus, laiskus, faralus
Valetawad meile rõõmu,
Mendest sigib tüdimus.
Sellepäraast, inimesed,
Tulge, tulge kuulma meid!
Meie õpetame teid
Rõõmud tundma, mis on selged.

* * *

Rõõm! ja taewa elu sâde,
Taewa tiitar oled ja!
Tundes sinu magust väge,
Ruusutan so kütust ma.
Sina kergitad kõik waewad
Kerjajal' ja kuningal' —
Waesed würsti wennaks saiwad
Sinu pehme tiiva all.
Kõik maailma inimesed!
Kät ja suud teil' kõikides'.
Wennad, wist seal ülewel
On üks armas Iisa aset.

Kellel seda õnnekts antud,
Sõbraks olla sõbrale,
Kes on kalli naese saanud,
Meie seltsi tulgu see,

Kui ta ühe ainu hinge
Ta wõib omals arwata!
Ja kes seda ei saand mitte,
Mingu mööda nuttuga.
Kõik, mis suures ringis elab,
Andku wõitu armuse!
Senna illess' saadab see,
Kust see Tundmata kõik seab.

Rõõmu kõik maailma loomad
Joowad elu rindadest,
Rõõmu leidiwad wagad, surjad
Tema lille jälgedest.
Meile anti armastamist —
Sõbra ustav häda sees;
Ussil anti himu tundmist;
Seeraw seisab Looja ees!
Mahalangete kõik loomad —
Ilm! ehl tunned Looja heält?
Otsi Teda ülewelt —
Üle tähtede Ta toad!

Rõõm, see on see tugew jaatja
Kõik maailma wärkides;
Rõõm, rõõm ajab elu rattu,
Nagu weeder muri sees.